

Sygn. akt: II K 438/21

PR 1 Ds (...).20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Wojciech Rydzio

bez obecności prokuratora

po rozpoznaniu dnia 25 maja 2021 r. sprawy

A. Ł., s. R. i K. z domu R.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 7 grudnia 2020 r., w T., przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,96 g netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 7 grudnia 2020 r., w T., przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym, po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu, mając we krwi amfetaminy o stężeniu nie mniejszym niż 144,4 ng/ml oraz (...) o stężeniu nie mniejszym niż 3,6 ng/ml,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego A. Ł. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 62 ust. 3 i 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2020.2050) i za to na mocy art. 62 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 34§1 i §1 a pkt. 1 kk i 35§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. uznaje oskarżonego A. Ł. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 178 a§1 kk i za to na podstawie art. 178a §1 kk w zw. z art. 34§1 i §1 a pkt. 1 kk i 35§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na mocy art. 85§1 kk w zw. z art. 86§1 kk w miejsce kar ograniczenia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w pkt. I i II wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym ;

IV. na mocy art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego, za czyn opisany w pkt. II aktu oskarżenia środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 (trzech) lat;

X. na podstawie art. 34§3 kk w zw. z art. 72§1 pkt. 5 kk, zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności ;

XI. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci suszu roślinnego – ziela konopi innych niż włókniste o,640 g. po badaniach znajdujących się w Składnicy Komisariatu Policji T. – P. i zarządza zniszczenie środków narkotycznych;

I. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę tytułem opłaty sądowej 300 zł (trzysta złotych) i obciąża go wydatkami w wysokości 1017,42 zł (tysiąc siedemnaście złotych czterdzieści dwa grosze)

Sygn. akt II K 438/21

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. zakres uzasadnienia ograniczono do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, zgodnie z wnioskiem Prokuratury Rejonowej Toruń - Wschód)

Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS)

A. Ł. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 7 grudnia 2020 r., w T., przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 0,96 g netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 7 grudnia 2020 r., w T., przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym, po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie pod wpływem środka działającego podobnie do alkoholu, mając we krwi amfetaminy o stężeniu nie mniejszym niż 144,4 ng/ml oraz(...) o stężeniu nie mniejszym niż 3,6 ng/ml,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 maja 2021 roku, sygn. akt II K 438/21 A. Ł. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów.

Za popełnienie wyżej wymienionych czynów Sąd wymierzył następujące kary jednostkowe:

- za czyn opisany w punkcie I sentencji wyroku, po przyjęciu wypadku mniejszej wagi ze względu na niewielką ilość posiadanego środka odurzającego, na mocy art. 62 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 34§1 i §1 a pkt. 1 kk i 35§1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

- za czyn opisany w punkcie II sentencji wyroku, na podstawie art. 178a §1 kk w zw. z art. 34§1 i §1 a pkt. 1 kk i 35§1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

Sąd kierował się, wszystkimi dyrektywami przewidzianymi w przepisie art. 53 § 1 kk, dając jednak w tym względzie prymat wskazaniom dyrektywy prewencji indywidualnej, by oskarżonego, jako osobę młodą wychować, i bacząc zarazem, z jednej strony, na rodzaj i rozmiar ujemnych następstw wynikłych z jego czynów, z drugiej zaś na jego

właściwości i warunki osobiste oraz trybu życia przed popełnieniem przestępstwa (art. 53 § 2 kk). Wychodząc z oczywistego założenia, że sankcja karna nie może przekraczać stopnia winy, a jednocześnie nie może być niższa od progu społecznej akceptowalności kary za przestępstwa spenalizowane w Ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i w art. 178 a§1 kk. Sąd przeanalizował czynniki w oparciu, o które ustalił stopień społecznej szkodliwości tych czynów, który jest również uwzględniony przy wymiarze kary. Sąd wymierzając oskarżonemu karę za te czyny uwzględnił stopień winy oskarżonego.

Okolicznością obciążającą oskarżonego niewątpliwie był fakt, iż czynów tych dopuścił się z winy umyślnej, mając we krwi zarówno amfetaminę, jak i konopie. Z kolei okolicznościami łagodzącymi są : postawa oskarżonego w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania i wyrażenie skruchy. Okolicznościami łagodzącymi są także zdaniem Sądu młody wiek oskarżonego oraz jego uprzednia niekaralność, a także fakt, iż prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie kary pozbawienia wolności biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany. Sąd nie wymierzył również oskarżonemu kary grzywny mając na uwadze, iż oskarżony wprawdzie pracuje, ale jego dochody wynoszą 2500 zł netto i nie posiada, poza samochodem o wartości 600 zł, żadnych ruchomości ani nieruchomości.

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd, na mocy art. 85§1 kk w zw. z art. 86§1 kk w miejsce kar ograniczenia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w pkt. I, II, wyroku wymierzył mu karę łączną 2 lat ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Warunki orzeczenia kary łącznej przewiduje art. 85§1 kk zgodnie, z którym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok (...) i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (...).

Kryteria łączenia kar określa art. 86§1 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak (...) 2 lat ograniczenia wolności.

Zatem kara łączna pozbawienia wolności mogła być orzeczona, powyżej 1 roku i 6 miesięcy przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar wykonywanych) do ich 2 lat ograniczenia wolności.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Reasumując należy zatem wskazać, iż zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zatem ostatecznie wymierzona skazanemu kara łączna w wysokości 2 lat ograniczenia wolności jawi się, jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym, a także stanowiła będzie dla skazanego dostateczną dolegliwość i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, nie będzie bowiem w odczuciu społecznym postrzegany jako bezzasadne premiowanie sprawców wielu przestępstw. W

ocenie Sądu wymierzona kara ograniczenia wolności jest karą sprawiedliwą, będzie oddziaływać na oskarżonego wychowawczo i ma na celu uzmysłowienie oskarżonemu wagi występku jakiego się dopuścił. Wykonywanie zaś nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym spełni cele kary i nie będzie nadmiernie uciążliwe dla oskarżonego.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara uzmysłowić ma oskarżonemu jego naganne postępowanie, a przez to uzmysłowienie doprowadzić oskarżonego do powstrzymywania się od tego typu zachowań w przyszłości. Te okoliczności stanowią fundamenty prewencyjnego oddziaływania kary.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w stanie nietrzeźwości. Dlatego też Sąd, w punkcie IV sentencji wyroku, za powyższy czyn orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do okoliczności jego postępowania, bowiem prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony prowadził samochód będąc pod wpływem środków odurzających, Sąd na podstawie art. 34§3 kk w zw. z art. 72§1 pkt.5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od używania środków odurzających w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności.

Z kolei na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: suszu roślinnego – ziela konopi innych niż włókniste o,640 g. po badaniach znajdujących się w Składnicy Komisariatu Policji T. – P..

W ocenie Sądu kara, środki karne wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd omyłkowo nie orzekł wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, które to świadczenie winno być w przedmiotowej sprawie obligatoryjnie orzeczone.

Kierując się zapadłym w niniejszej sprawie rozstrzygnięciem oraz sytuacją materialną oskarżonego, zgodnie z treścią art. 626 § 1 kpk, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223) oraz kwotę 1017,42 zł tytułem wydatków postępowania.